

Verše pana Františka Zimy

Naivnost

Džínový mraky
a z chlorofylu frak
sluneční lyru
z pocitů vak
a touhu čistou
jako pramen
pod hlavu nic
anebo kámen
a náruč vzduchu plnou dostat
kupředu jít a zpít se tichem
vzplanout jak požár
být žhavým víchem
a nepřestat

Venkovan

Venkovan jakýs, ruce udřené měl zcela
na nohou sešlapané boty
ve vlasech slámu, která zvláštní barvu měla
o stěnu opřel vidle svoje
co měly ošoupané hroty
oblečen nedbale do pracovního kroje
a jakýs teskný nápěv zněl tu dlouze
na dvorku stála kopka hnoje
močůvka čpěla v dvorku strouze...
na mne se náhle podíval a řekl: neboj se
když jednou ke kravám jsem vstával
tu náhle jako jasný blesk se zjevil Kristus
a řek' mi stejná slova
a dlaní probodenou na mne mával...
a venkovan pak zmizel v chlévě těžkým krokem
já pohlédl za jeho postavou
a uviděl jsem jaksi bokem
podivnou svatozář
co zářila mu nad hlavou...

